

Către cetitori...

Nu știu cine are interesul ca gazeta noastră să fie citită mai puțin de publicul orașului nostru. Fapt este că s'a încercat a se opri vizarea numărului trecut, împiedicându-se distribuitorul de a-l vinde, fie prin bani suptori, fie chiar prin amenințări și alte matrișuri. Cine are interesul ca gazeta noastră să nu se imprăștie în lumea cetitorilor? După cum nu e greu de ghicit, tot așa e de greu de precizat. Ziarul nostru a fost întotdeauna pe poziția cea care cerea mai mult curaj și mai multă înfruntare a desmălului vieții noastre publice. Acolo unde a fost de lăudat, am lăudat; iar acolo unde a fost de adus cuvânt de reprobare, nu noi am fost aceia care ne-am ferit a-l rosti, bineînțeles după o îndelungă cercetare a faptelor care nu puteau fi tăgăduite. Și nu este vina noastră și a Avântului, dacă în cele ce se scriu la noi se infiltrează, mai adesea, vorbe de ocară, după cum nu este vina noastră că în coloanele Avântului au defilat mai multe figuri de tristă memorie. Noi nu ne-am făcut decît datoria față de cetitorii noștri dornici de a cunoaște adevărul, privit în lumina faptelor, așa cum erau ele. Dacă au fost oameni cu fapte urite, noi aveam obligația de a le pune la locul hotărât. Și cum faptele sunt făcute de oameni, aceștia și-au avut din partea noastră cuvintele potrivite lor și nimic mai mult. Nimic pătimas, — decît pătimă adevărului. De aceea ne explicăm pentru ce s'au găsit oameni cari să încerce a stăpîni răspîndirea gazetei noastre. Iar dacă nu putem preciza persoana, ne dăm totuși seama că acțiunea noastră dela Avântul, este o acțiune puternică, o acțiune care pune pe gîndul anumite persoane ce se tem să iasă la lumină.

Și sunt mulți cari cunosc puterea ziarului nostru, care, atunci cînd are de demascat oarecare matrișă, a făcut-o cu prisosință. Numai că, de data aceasta, răuvoitorii noștri au de puțin și alt de slabi de inger, s'au pripit. Nu le-a venit încă vremea; noi nu scriem nimic necerentat; și asta unii o știu bine. Deci nu era timpul să ne împiedice de a ne răspîndi. Iar ceea ce au făcut acum este o gafă mare: e zăpăceala bufnăței ce se teme de lumina zilei, după ce s'a cocotat în virt de torță.

Denumim această cetitorilor noștri, pentru a ști cu cite sacrificii ieșim în lumea lor și pentru a le aduce la cunoștință că nu ne poate opri de a apărea decît lipsa cetitorilor și abonatilor noștri. Și credem că aceștia sunt alături de noi și că urmăresc cu atenție lupta noastră surdă și grea.

AVÂNTUL

Cititi și răspândiți „Avântul”

Cel mai bine scris

Cel mai bine informat și

Cel mai serios ziar local independent.

Scris în întregime de profesorii secundari din localitate

Plătiți abonamentul (o sumă infirmă de 120 sau 150 lei anual), ca să-i asigurați apariția regulată.

Citit în pag. II-a

articolul d. Georgescu-Obreja, președintele „Ligii culturale” — secției Obreja — Râmnicu Sărat.

Ce-am înțeles dintr'un articol de ziar

Articolul de ziar cetit mai în fugă, ori mai cu multă răbdare, îți poate redobînda amintiri triste, rele sau bune, realități dureroase, mai rar îmbucurătoare — „crude realități” — dar și chestiuni noi, adevărate probleme de viață socială și națională.

Articolul D-lui I. Botez din „Avântul”: „Ce am văzut la Piatra-N.”, cuprinde doar ceea ce se poate vedea — pentru cine vrea să vadă — pe mai tot cuprînsul zărei. Și aceasta trebuie s'o spunem, nu ca să ne pongrim noi pe noi sau să ne descurajăm, dar tocmai ca să ne îngrijerăm și să ne gîndim meru la îndreptarea lipsurilor și păcatelor noastre. Românul, în mase, ca națiune are calități care întrec pe acelea ale altor națiuni. O spun chiar străinii, cînd sunt sinceri. O credem noi, doar nu fără nici un merit, poate ajunge un fiu de plugar, filozof, doctor în științe, profesor universitar sau ministru, șef de partid, etc.

Dar ceea ce e dureros că noi Românii, ca masă, ca popor de sate, orașele fiind amestecătură, nu suntem la același nivel de viață civilizat ca popoarele apusene și ni-e teamă chiar că vom rămîne și în urma vecinilor.

Gospodăria țărănească, uneori și cea orășenească, ca sănătate,

ca igienă, ca îndemănare, și ca estetică — lăsăm excepțiile — ca hrana indigestă, cu toate prosedeele esite din mîna lor, întreaga viață materială și sufletească a țărănimii nu este la nivelul la care ar trebui să fie.

Cine e devină? Noi toți, care am pornit dela țară și nu ne mai ducem pe acolo, decît în propăgandă electorală, cu anumit scop.

Cîte nu sunt de făcut? Cîte nu sunt de îndreptat? Va fi greu, căci e mult de lucru. Nu se pot schimba ușor deprinderile moștenite; încăpăținarea, neîncrederea sunt piedici mari. Apoi sunt încă lipitori de ai satelor care exploatează și le convine starea aceasta a satelor.

Dar dacă s'încearcă s'ar uni și tineretul trecut prin școli, studențimea în elanul ei, ar începe lupta acesata de îndrumare și înălțare a satelor, s'ar putea face minuni.

Exemple de bun început sunt. La Breaza (Prahova) priceperea și sentimentul de dragoste de neam al d-lui general Manolescu și al d-nei și d-lui colonel Negreanu au schimbat în bine un colț de țară. Se înțelege că tot prin școli, școli practice de învățatură, de bune îndrumări în legături cu viața gospodăriilor s'ar țesă: școli de țesături, și cusături de port național, școli de menaj

de bună gospodărie pentru îndrumarea letelor și băcilor, în vederea vieții de familie și de sprijin al neamului.

Pe acele au fost duși Săliștenii și Săliștenele veniți la București din alt colț de țară, unde viața națională pulsează mai viu, ca să vadă, să se întreacă cu energiile descoperite la Breaza (vechiul regat).

Nu trebuie să ne supărăm dar cînd cineva descoperă răul, dacă intenția i-a fost chemarea noastră pentru îndreptare, la datorie.

Să ne gîndim meru că lumea civilizată ne va prețui după faptele noastre nu după vorbe. De aceea cînd țărănul își prăpădește mintea și avuții prin crășme, cînd se mulțumește cu un trai de animal domesticit, nu ține la îmbrăcămîntea lui, la casa, la odihna și hrana lui și a copiilor lui. Nu știe și nu prețuiește sfatul medicilor; iar sătențele nu știu gătii o mîncare potrivită și gustoasă din produsele gospodăriei, nu se îmbracă în hainele ce și le pot face singure, în frumusețea port național, degeaba ne fîlim cu progresul orașelor în confort: automobil, cinematograf, conferințe și muzică la radio.

Puterea și greutatea e tot la sate!

N. PASCU

UN COLȚIȘOR VESEL

Stă scris mai în toate cărțile de morală că răul cel mai așu risit care aduce ruina trupului și a cugetului, e necumpătarea. Asta o spune la sfîrșitul unei fabule, și La Fontaine — mușterul credincios și năvnic al cărciumei „Au monton blanc” unde veneau și lovarășii Moliere, Boiteau, Racine, mușterul Claude Chipelle. Ceeace ar du de gîndit că nu lipsa de cumpătare ar fi răul cel mai îndrăcit, ci... ipocrizia care e noșle din teama de ce va zice lumea dacă înfrîngi prejudecata curentă și de atîtea ori absurdă.

Deci, aducându-mi amînte de o inscripție funerară păzită care spunea că bailea, vino. Venus vitam fuerunt, am început a căuta prin Piatra un locșor unde se bea se mîndăcă și se petrece bine, și am găsit: Bodega lui Nae Craiveanu, om cu chipul

cam încruntat, dar cu inimă generoasă ca o ulciea de vin îndușit. Aici am mîncat cele mai strașnice borșuri rusești din Piatra și cele mai îmbelsugate fripturi la gratar. Fără pretenții și fără prea multe reguli de etichetă exterioară: Cînd omului îi e foame, mușcă cu nădejde din pîne și din cîrnaț și dintr'o sorbitură dă de fundul paharului, prînd din limbă ca dintr'un sfichiu. Nu cu pe la alte birturi unde clientul s'asează zmerit la masa, face acrobații cu cușitul și furculiță și nu se dă, de loc, în vorba cu vecinul de mîncare chinuță și fără glume.

La Nae vine o lume pestră și de toată mîna: țărani necăjiți și la locul lor, birjari mai gălăgioși plutonieri grași și frumoși ca niște granguri, călugări rumeni, măicuța spașite, dascăli

de țară și o mulțime de chipuri simpatice ale tîrgului. Unii vin cu scrumbii sărate, alții cu slănină așumată și împaiată cu usturoi, alții cu bugetă de urs bătută în sare și piper; s'apoi vorba cea: dă-te la o parte suflete și mai lasă și amărîțul de trup să se radă de cele pămîntesti. Cred că dela hazul și sațul unor asemenea ospățuri nu s'ar fi codit nici împăratul cel înțelept și plin de cumpăt, Marcus Aurelius, căruia îi plăcea totuși gustul putred al mîslinelor și creștările rumene de pe pînea coaptă.

Dar ce va zice lumea că un belfet de tîceu...? Um, dar de la zice posteritatea cititoare despre răposatul conu Calistrat care a făcut o de oate cu părintele Ghermănuță.

IOACHIM BOTEZ

Sezătoarea

Ne permitem a reproduce din neprețuitul ziar „Cuvîntul” un fragment din interesantul studiu „Sezătoarea”, datorit d-lui G. Beozul, profesor de muzică în București.

Este în să un prilej cu totul însemnat în care ge lîr muzical al poporului nostru se manifestă în voie. Să ne îndreptăm gîndurile spre ulițele satelor, mai ales cînd această vreme de toamnă e e prietnă pentru prietelul de care vorbim: sezătoarea. Pentru a afla unde este, va să ajîngim ureauțele!

La clacă sau sezătoare, începînd pe seară și durînd pînă spre miezul nopții, flăcăii și fetele, cu bărbaiți și femeile mai tinere din sat, se strîng la o muncă în comun — la curățitul de foi al porumbului, la îndrugat, la dărîcit, la torsul fuioarelor de lînă, în sau cîneapă. Lumina este slabă; un opoiș o lampă mică de petrol sau un

căștel de lumanare răsîndește puține raze de lumină, dacă nu cumva este deajmă lumina ce vine dela lună și dela stele. Mai nu se dising chipurile; abia se conturează imagini omenești. Se zăr-se doar trase torile stuleților cu băiș de fîl, stuînd eger spre grămadă, sau furele prîse în brăul torcătoarelor, ca niște lănci de conspiratori. Se simte hîrnicia muncitorilor, svinul lucrului, foșnetul d'srel al muncii viioase și cu toată înimă făcută. Nimic nu se vede clar. În pîlul lumnei, în poezia umbrei și penumbrei se desenează clace; abia se lămurește în fondul obscur al inserării și nopții. Nu e aci imperiul vizibilității. Lumea dela clacă trăcește în universul auzi-

biului. În ritmul viu al muncii, lumea cîntă. Este unită și simulată la muncă prin cîntec. Cu sau fără profesionistul muzical al satului — lăutarul, — cîntecul pare a fi motivul esențial care a s'rîns această lume la clacă. Pentru străinul neobișnuit cu viața muzicală a satelor românești, cu și pentru sociologul muzical, care ar căuta corespondența rurală al concertului public și al sălilor de concert și operă orășenească, sezătoarea ar părea, nu o schiță patriarhală de organizare a muncii comune, ci, pur și simplu, un veritabil concert. Doine, apoi cîntece la unison, cîntate de bărbaiți și femei, sau cîntece solo, calme și senine însevăli lirice, explosive avînturi ritmice, involburări sonore, trîmpînd torențial din zecl de glasuri, rostogolite ca un lăureș de luptă peste un sunet de cadență, prelîng și domolitor. Toți cîntă. Rari sunt cei ce numai, cu urechile așintite, ascultă. Se în-

Semnul ironiei

de Vasile Dorneanu

Într'o recentă revistă franțuzească citeșc o întâmplare veche. Un cronicar întrebînduse odată, pentru un autor, o formulă ironică: „Domnul X.: a descoperit America”. Și s'a pomenit cu o scrisoare înțepată dela un vechi și credincios cititor al ziarului. Nu-și putea ascunde bietul lector, nedumerirea, desamăgirea și indignarea... Fusesse lovit prea crud în amorul propriu. Auzi, d-la, tocmai un jurnal pe care el îl crezuse întotdeauna bine informat să ignoreze că Cristofor Columb e acela care se poate fîli cu descoperirea Lumii Noi — și nu Domnul X!..

Cineva, uitat astăzi, propunea spre a evita asemenea regretable incurcături, introducerea unui nou semn de punctuație, punctul de ironie. Menirea lui ar fi să sublinieze pentru cititorul... inatent, intenția venioasă a autorului, să-l înștiințeze că fraza trebuie citită dela coadă, că ea este o cursă, că citind-o trebuie să arboreze în colțul gurii un surăs, că, în fine, ea este ironică, etc. etc.

Această înțeleaptă propunere e și filantropică. Ea se isbește însă de frontalul sportivilor democrați. Aceștia pot pretinde că inovația ar fi o insultă adusă... volului universal. — Să trecem cu vederea semnul de întrebare și de mirare !., ar argumenta ei cu liberalitatea obișnuită. — Acum, și semn de ironie?! — E prea din cale-afară!..

Cu toate acestea semnul de ironie e necesar.

Ziaristul care nu previne publicul, se expune pericolelor, ca cronicarul cu formula lui Columb... Și asta nu pentru că cititorul n'ar fi tocmai înțepat sau instruit, ci pentru că e prea grăbit, prea ocupat, prea serios... Dacă-ți arde de glumă, fie scriitor, avertizează-l! A-i face cu ochiul, sau din sprinceană, sunt astăzi operații insuficiente. Trimite-i o lovitură de klaxon! Iar de fraza cu ironia, anină cu-rajos o pancartă:

Asta-i ironie!

**

Aci sfîrșește comentariul ironistului din revista cu pricina, continuare în pag. II-a

prăvește cîntecul într'un chiol sau un suspin. Urmează un basm, o snoavă, o ghicitoare, trîmăntături de limbă, chiole de vole bună. Apoi alt cîntec. Uneori un cîntec nou, atunci eșt: manifestare în lăturea neprihănitel arte a sonurilor, exteriorizare muzicală a impresiunilor profuse de un eveniment mai însemnat din viața poporului, un accident de muncă, o întâmplare deosebită, o deraiere de cale ferată. Revoluția țărănească dela 1907, războiul, o moarte năpraznică, un înec, un incendiu, dar și focul inimii, sunt „puse în cîntec”. Il începe o fată sau un flăcău care l-ar fi auzit la o nună sau la vreo clacă în partea din jos ori din sus a satului sau într'un sat vecin. Incet, incet, îl învață toți. Și cîntecul circulă din gură în gură, trece mai departe. Din cînd în cînd trupurile se demorfeșc în sprintenul și energicul ritm al dansului...

La clacă lumea este activă, continuare în pag. II-a

Semnul Ironiei

urmă din pag. 1-a

Să adăugăm ceva despre spiritul corpului numai pe gură. În saloane, în tramvai, la aperitive și oriunde sunt adunați doi sau trei în numele sfintei vanități și simplități omenești.

Spiritul trebuie să poarte de multe ori clopoțel la gât sau carnet de identitate, ca să poată fi auzit și recunoscut.

Nu e vorba, desigur, de acele spirite, pe care ca să știi că sunt spirite trebuie să scrii acest lucru pe ele, ca eticheta pe o pilulă... amară.

Vai de acela pe care-l știe lumea că poate trece, la nevoie, drept om de spirit! Vai de el mai ales, în fața femeilor! Fiindcă spiritul e o necesitate organică. A fost, de când bărbat și femeie, o armă de selecție sexuală ca silexul și baltagul.

Prezenta unui concurs de spirite este întotdeauna o femeie, cel puțin o femeie. Necunoscuții rivali vor cânta, dacă nu să te întreacă, să te ajunga barem, sau să te egaleze, atunci când tu nici n-ai de gând să deschizi gura.

Asiști la tragedia omului care-și prezintă cariera de vizită într-o străfulgerare. Alți cu ce se ocupă, cât a citit, câte diplome are, ce învățește — ca să-și dovedească, în fine, că e demn să stea cu tine de vorbă, ba chiar te poți considera o noră.

Aceste împrejurări, mi au făcut întotdeauna impresia unei porniri greșite, la un concurs de fugă... Face ce face unul din concurenți ca să anuleze plecarea, printr-o întârziere... În timp ce ceilalți alergători, cari au alergat o bucată bună, se întorc dușmănoși ca să facă pornirea din nou, tu îi aștepti zăbind... Și tu nici nu te-ai deranjat măcar... și ei se obosesc inutil. Vasile Dorneanu

Podul de Peste-Vale

Nu e vorba de podul de piatră, monumental, ci de alt pod.

E vorba de un pod simplu, cel puțin o punte stabilă în dreptul fabricii Eichler.

Cetățenii din oraș. Precista, Valea-Vici, Sărata, Doamna nu trec pe acest pod depărtat decât cu mare greutate. În schimb trec Bistrița pe plute, plătind: sau prin apă, când e mică, primejdindu-se viața.

Cine ascultă nevoile acestor cetățeni? Cine se gândește la ușurarea lor?

Administrația moșiei Doamna ar lua parte la cheltuielile construirii unui pod stabil. Și aceasta ar fi o cheltuială chibzuită și urgentă.

D-I Emanoil Bucuța

romancierul de real talent, poetul de neîntrecută sensibilitate și conferențiarul de elită, din București, va vorbi Duminică, 22 Noiembrie la Casa Națională „Regina Maria” despre „Un nou izvor de bogăție: Turismul”.

Șezătoarea

urmă din pag. 1-a

are un rol creator bine definit, la parte directă, într-o definiție și spontană copărtășanie, la producerea muzicii; muzica nu la naștere decât în puterea acestei activități creatoare a poporului.

Iată un fragment din realitățile muzicale ale poporului nostru. O instituție, în același timp. Pe care noi am culestat să o considerăm mai însemnată pentru afirmarea genului muzical al rasei noastre, de cât o instituție de operă. Iată, pe de altă parte, unul din elementele de temelie pentru reorganizarea vieții muzicale românești. În zorii vremurilor noi ale culturii românești, șezătoarea se impune ca dăină de veche și românească tradi-

Școala din satul Doamna

Un grup de case îngruite dealul unui pârâș alături de satul Doamna, pe pârâșul cu același nume. Satul e anexat orașului și deci locuitorii se bucură de numele de cetățeni cu noi, dela oraș. Avantaje nu prea au: sarcini destule.

Dări plătesc ca erăsenii, străzile sunt drumuri rele, micșorase, săpate, distruse de pârâș.

Satul are o școală primară, într-un local donat de D-na Adina E. Costinescu. Doamna aceasta a Doamnei Costinescu, pentru care merită toată mulțumirea noastră orăseni și săteni, căci rari sunt asemenea fapte, cuprinde și un teren împrejmuit de aproximativ 4700 m. p. Formele definitive de predare, către primărie, a localului și locului nu s-au putut face încă, deși D-l N. Costinescu fiul D-nei Costinescu venise luni 3 Noiembrie la Piatra-N., special pentru aceasta fiindcă lipsește unele formalități pentru actul definitiv. Ele urmează a fi îndeplinite în curând.

Școala aceasta, locaș de lumină, se adăugă la zestrea comunei. Sperăm că administrația comunală va prețui și va avea grijă de întreținerea acestei școli. A întreținea e mai ușor decât a clădi. Deocamdată îi trebuie acoperiș și împrejmuire, dar mai grăbnic, acoperișul de reparat înainte de a da zăpada. Sunt cheltuieli chibzuite și urgente.

Clădirile frumoase dau o notă simpatică orașului nostru

La Piatra-N. se clădește. Deși criza se simte, afacerile merg greu, totuși se clădește. Poate că banul vărat în clădiri este mai asigurat decât în bănci, în aceste vremuri. E mai bine că se mai înfumeștează orașul cu clădiri frumoase, moderne, comode. Numai că este ceva ce mi se pare nepotrivit, exagerat și necesitic. În orașele mari clădirile noi poartă pecetea timpului. Sunt construite după încercările noi de artă arhitecturală. Dămină în aceste construcții formele regulate, geometrice cuburi, prismă linii drepte, regularitate și simplitate.

La noi par curioase și lipsite de armonie, acele vârturi colțuroase, turnulețe ascuțite, întregi sau retezate, pretențioase și în disproporție cu restul clădirii. Strică parcă armonia clădirii, pare ceva exagerat, acest turnuleț—pampon, care amenințător acoperă un balcon eșit mult în stradă, gata să distrugă pe unul din trecători, dacă „Doamne ferește” materialul de construcție ar fi cam slab.

Tot asemenea se văd balcoane cu stâlpi exagerat de groși, în disproporție cu mărimea clădirii.

N-ar prinde oare mai bine armonizarea simpatică și modestă cu restul clădirii? Păstrarea liniilor drepte, paralele și evitarea unghiurilor prea ascuțite și formelor pretențioase? Păcat de atât de material și spațiu neutilizabil! Spre cîvingere vedeți clădirile noi din str. Col. Roznovanu și chiar unele din bulevardul E. Costinescu.

N. PASCU

țiune muzicală. Restaurându-l tradiționala sa însemnată spirituală, să ne ferim totuși a altera caracterul său, structura sa de esență muzicală. Avem, bunăoară, impresia că vrea să se instaleze în reorganizarea șezătoarei același sec verbalism al didacticismului. Vorbe, vor fi fiind ele destul la clacă. Să nu uităm însă că asupra a tot ce se vorbește la clacă, înfel p-clunea poporului s'a roșit, și încă definitiv. „Vorbe de clacă” — acesta este termenul — tehnicus — cu care lumea delatără pecetluiește verbalismul, mai meșter și mai sfârșitor, pe care-l vor silabisi misionarii sau agenții culturali. Nu nu în acest abundent verbalism, pe care vrem să-l ducem și în senina comunăne spirituală a șezătoarei, nu în excesul de vorbărie și

Nu vorbe ci fapte

Într'un ziar local s'a dat făgăduială că lucrările de îndiguire ale Bistriței vor continua îndată ce se va avea autorizația Casei Apelor și „studiiul” prelungirii digului peste conducă de apă a fabricii de muncă.

Cetățenii, care au suferit înundațiile și pagubele și care știu cât durează o autorizație și cât poate ține un „studiu” tehnic, ar dori să nu rămână cu făgăduiala până vor crește apele ca să încerce rezistența lucrărilor făcute dar neisprăvite.

Nu vorbe, ci fapte! Și dacă alții n'au făcut ce trebuia, nu o scuză ca alții să facă lucrări pe jumătate, cârpind.

Să se procedeze la lucrări de îndreptare și prevedere în ordinea urgenței și utilității lor. Această o cerem autorităților în numele acestor cetățeni încerceți și mereu amănaji.

Se spune că cetățenii ar fi foarte mulțumiți de experiența asfaltării din str. Cuza-Vodă și fac cereri primăriei să o prelungească și pe la ușa lor.

În asemenea vremuri de criză economică cetățenii ar voi să știe, dacă această experiență primăriei o face pe socoteala ei sau vor fi impuși și cetățenii la plată. Și cât anume?

Căci dacă e vorba de un „cadou” cine n'ar vrea să calce numai pe asfalt în loc de piatră? S'a auzit însă glasuri dela cetățeni din str. Cuza-Vodă care erau mulțumiți cu piatră asfălnută acolo, dar cu mai puține obligațiuni financiare în aceste vremuri grele. N'avem nevoie de asfalt. Sunt străzi mai rele în orașul nostru, care n'au nici piatră nici surgeri pentru apă. Și sunt altele nevoi mai urgente!

N. P.

Aniversarea liceului

În ziua de 27 Noiembrie se va sărbători aniversarea și patronul liceului de băieți din Piatra-N. Va conferenția d-l profesor Ioachim Botez, despre „Tălmășirea zilei și despre „Calistrat Hogaș”.

Vești din Cut

Duminică 8 Noiembrie a. c. ziua Sf. Arhangheli Mihail și Gavril a prilegiuit în satul Cut, din acest județ, o înălțătoare sărbătoare. Fiind hramul bisericii satului a luat parte multă lume de prin satele învecinate. Biserica, ridicată cu multă ostentă de venerabilul preot Mironescu era neîncăpătoare. Slujba a fost oficiată de Pr. paroh Roman și Mironescu iar răspunsurile s'au cântat de către corul Căminului Cultural „N. lorga” din Slobozia, condus de cântărețul Orghidan.

Predica ocazională a fost rostită de preotul paroh Roman după care evlavioșii săteni din Cut, au ospătat creștinște mulțimea care a ascultat cu toată dragostea frumăsa slujbă.

specificul acestor datini. Ci în muzică. Să procedăm, deci, cu cea mai mare băgare de seamă, procedând metodic la descoperirea izvoarelor de melos românesc ce se revărsă în imbelșugate valuri la șezătoare. Să legăm, dar mai ales să întărim firul tradiției muzicale a șezătoarei. Să strecurăm cu grijă în gura și în inima celor dela șezătoare, cântecul descoperit la vechea sursă de producție a sufletului muzical românesc și să plivim atent influențele nimicioare de caracter specific românesc. Astfel șezătoarea poate redevini ceea ce a fost întotdeauna în viața spirituală a saletor românești: începătura și temel de muzică românească.

G. BREAZUL

Cangrena trebuie curățată!

La noi ca la nimeni! Pungăși ordinare, fraude de pomină și alte ciudățenii care eu atns culmen ori-ărei în h'pulri! Desamățul necontrolat și cu toate poizgăriile nepedpsile, se înlind pe nesimțite, iar faptele demne de ispravă, precum și roadele unei morale sănătoase, lăncezesc văzând cu ochi!

Preluându-i o singură mentalitate, o singură luptă de jef și îmbogățire, un singur criteriu de lașitate și alie fapte, care ne ucide zi cu zi prog esul țării.

Bogățiile și roadele muncitorilor noștri harnici, dar și răbdăori, sunt speculate în chipul cel mai revoluționar de cămătar și hienele partidelor de tot soiul. În zadar, se gândește țărănul, că se vor ivi și alte vremuri bune, dacă la cârma acestui neam, nu se va găsi — omul nou — care să ardă fără cruțare cangrena moralității și să înlindă pe culmi de autoritate oarbă cea mai de seamă vîrtute: cinstea.

Încercările de răs, a guvernelor de până acum, nu cu fost decât o pacoste țării, fiindcă atât unii cât și alții, au lăteratăpădășilor electorali, lucruri nepermise și a recompensat, în gene-e, șleahla trântorilor cu câte 5 slujbe!

Novo-a și sârăciea ucide sufletele celor mici, pe când armata guleraților îmbibați de bine și plimbați în limuzine de milioane, se răsfăță ironie ori clătesc averi prin cenzinourile icrosilore.

Țara geme de nevoi, în schimb banchetele se țin lanț, mîsunile scal și o sumă de alte nimicuri, care au secătuit săracul nostru buget.

Încotro mergem și ce vrolm? Așteptăm de multă vreme o mână de fier a lui Musolini, o pricepere a lui lorga și un pedepsitor ca Tepeș.

Lumea e plină de șiretenii, de trântori și de lingăi! Unde e omul cu suflet curat și fără părtinire, ca să ardă cu bisturiul cangrena ucigătoare a so cletății?!

Trebuie să se vînture pleave și să se aleagă odată sămănța cea bună! Altfel e rău de noi! „Cine are urechi de auzit, să audă”.

C. Georgescu Obreja
R. Sărat, 16 Noiembrie.

Mașini oficiale

Suntem informați că școala Normală de băieți din localitate este pe punctul de a cumpăra o mașină pentru transportul profesorilor la cursuri.

Ideea este excelentă. Numai că mașina pe care vrea s'o cumpere este detestabilă.

Un fel de... mamul desgropat din cine știe ce movilă de hîre vechi.

Profesorii vor avea mulți de suferit și de tremurat la lornă, din pricina... moșciturilor pe care le va face această mașină ruginită, răblăgită și năvălită o sta sub șopron.

Înaintea de a o cumpăra poate cu bani destul de buni, nu ar fi rău dacă s'ar lua informațiuni cât anume ar costă un autocuz apropiat nou, din București.

LICEUL „PETRU-RAREȘ”
din Piatra-N.

Convocare

Comitetul școlar al liceului „Petru-Rareș” din Piatra-Neamț, în baza ordinului Casei Școlarelor No. 4258/1931, dispune convocarea membrilor Adunării generale pentru Duminică 22 Noiembrie ora 10 dimineața.

La ordinea zilei fiind votarea bugetului.

Dacă în ziua fixată nu se va întruni numărul regulamentar de membri, adunarea se va ține, cu oricâți membri vor fi prezenți, Duminică 29 Noiembrie la aceeași oră și în același local. Președinte, V. GHÎTESCU

FĂRĂ TITLU

Deși am motive să fiu amărât, totuși am să încerc a spune o seară, auzită chiar azi dela conu Vasileică.

Da, să vedeți de ce sunt amărât. Mai întâi, Duminica trecută, unul — din cei mai buni prieteni — și-a sărbătorit unica zi fericită din viață — nunta. Și el, năi măcar o clipă nu șia trimis gândul către mine. Da, da, unul din cei mai buni prieteni ai mei. Și doar, nu mă mai așteptam la o invitație poate ca a făcut o nuntă mitifică, în tarmul dar măcar, așa, să-mi scrie pe un petec de hârtie, donă vorbe: „Ură mări, m'nsor!”

„Nimic!...” De urmă, în fiecare Sămbătă după amiază, găsesc în „Reformatorul” potrete locale, scrise și semnate C. N. C. — Doamne, cum se risipește un talent frumos, într-o țoia de gazetă provincială...

Da, m'am luat cu necazurile mele și uitam de snăvă.

Cică, erau trei prieteni buni, cheflii cumplit, dar nu șagă. Și într-o zi, s'au sfătuit ei să se lase complet de băutură, ba nici că să mai aibă voie vreunul să vorbească de ea. Cu jurământ stănt și consfințit pe cuvânt de onoare. Moivele, nu importa: de sănătate, de economie, treaba lor.

Acuma, într-o seară, se întâlnesc ei la un restaurant, toți trei.

Îi puseă ei o mâncare bună, cu mușchuri în sânge, ardate și încă vreo două feluri cu sărutură, deși apucă o sete îndrăcită — le crăpa buzele. Dar vreo vorbă despre băutură, ioc. Juraseră doar.

Au răbdat așa cât ai putut răbda, până când, unul mai îndrăzneț, deschide vorba, pe departe, trăgând cu coada ochiului la ceilalți:

— (întăit) — Da' ar fi!
— (al doilea) — Bine ar fi!
— (al treilea, sărind de pe scaun) — Păi, eu mă duc s'aduc!...

Și, fără să spună unul vreo vorbă, întinseră trații un chef, până'n zerii zilei. COSTACHE

Vizitați

LIBRĂRIA
V. IONESCU

citiți ultimele noutăți
literare

Informațiuni

Suntem informați că în orașul nostru, unii din vânzătorii ziarelor cotidiene din capitală revând numere ce au fost deja vândute sau... închiriate.

Întrucât cazul interesează — nu numai din punct de vedere al onestității comerciale — ci și din punct de vedere al igieniei publice, îl semnalăm cetățenilor noștri, cititorii ai marilor cotidiene și ai revistelor din București.

Primăria locală a luat dispoziție ca hingherii să adune — în mijloacele ce-i stau în la dispoziție, porcii ce hoinăresc pe străzi. Măsura aceasta este, de sigur, un fel de păsuire a autorităților comunale față de proprietari, căci legea prevede impuscarea porcilor vagabonzi.

Dar spre a evita suferința inumană, Soc. pentru Protecția Animalelor aduce faptul la cunoștința publică și roagă ca toți acei ce au porci, să nu-i mai lase să umble pe străzile orașului.

Serviciul veterinar al orașului al cărui șef este D-l N. Lecca, a comandat un aparat special pentru tăcerea rațională și umană a vitelor. Este așa numitul merlin automat Scherner adaptat deja în țările de cultură înaintată (Anglia, Franța, Elveția, Olanda Germania etc.) merit a scurta chinul animalelor, ce sunt sacrificate în abatoru comunei.